

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie R. G.
o wyrok łączny
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 23 stycznia 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 28 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKa 25/24,
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 11 października 2023 r., sygn. akt III K 132/23,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. D.- Kancelaria Adwokacka w K. , jako obrońcy z urzędu, kwotę 1476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) w tym 23 % podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;
3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 11 października 2023 r., sygn. akt III K 132/23 Sąd Okręgowy w Kielcach, po rozpoznaniu sprawy R. G. , skazanego (zgodnie z częścią wstępną tego orzeczenia) prawomocnymi wyrokami:

„1. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 1126/03 z dnia 3 czerwca 2004 roku za przestępstwa popełnione:

- a) w dniu 27 listopada 2000 roku,
- b) w dniu 4 lipca 2003 roku,
- c) w dniu 2 lipca 2003 roku;

2. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 541/04 z dnia 10 listopada 2004 roku za przestępstwo popełnione w dniu 7 sierpnia 2002 roku;

3. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K. 402/04 z dnia 8 grudnia 2004 roku za przestępstwo popełnione w okresie od 19 listopada 2001 roku do 20 listopada 2001 roku;

4. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. VI K 863/04 z dnia 13 grudnia 2004 roku za przestępstwo popełnione w okresie od 19 marca 2001 roku do 7 kwietnia 2001 roku;

5. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 1001/04 z dnia 10 stycznia 2005 roku za przestępstwo popełnione w okresie od 9 czerwca 2004 roku do 1 lipca 2004 roku;

6. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 201/05 z dnia 14 listopada 2005 roku za przestępstwo popełnione w dniu 25 czerwca 2004 roku;

7. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 664/06 z dnia 5 grudnia 2006 roku za przestępstwo popełnione w dniu 1 kwietnia 2005 roku;

8. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 385/08 z dnia 30 października 2008 roku za przestępstwo popełnione w okresie od 5 lutego 2007 roku do 16 lutego 2007 roku;

9. Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie o sygn. II K 1385/08/S z dnia 18 grudnia 2008 roku za przestępstwo popełnione w okresie od 16 marca 2006 roku do 12 kwietnia 2006 roku;

10. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 425/11 z dnia 4 kwietnia 2012 roku za przestępstwo popełnione w okresie od 15 października 2005 roku do 15 marca 2012;
11. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 1162/12 z dnia 18 grudnia 2012 roku za przestępstwo popełnione w grudniu 2006 roku;
12. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. VII K 807/11 z dnia 18 grudnia 2012 roku za przestępstwo popełnione w okresie od 30 maja 2007 roku do 30 czerwca 2010 roku;
13. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 561/13 z dnia 16 września 2013 roku za przestępstwo popełnione w okresie od 14 czerwca 2008 roku do 17 lipca 2012 roku;
14. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 1466/15 z dnia 17 grudnia 2015 roku za przestępstwo popełnione w dniu 23 czerwca 2015 roku,
15. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 650/16 z dnia 10 sierpnia 2016 roku za przestępstwa popełnione:
 - a) w okresie od 10 sierpnia 2016 roku do 25 listopada 2016 roku,
 - b) w okresie od 7 października 2013 roku do 27 listopada 2013 roku,
 - c) w okresie od 7 października 2013 roku do 27 listopada 2013 roku;
16. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 1221/12 z dnia 19 kwietnia 2017 roku za przestępstwa popełnione:
 - a) w dniu 4 maja 2002 roku,
 - b) w dniu 12 sierpnia 2006 roku,
 - c) w dniu 31 sierpnia 2009 roku,
 - d) w dniu 10 lipca 2009 roku,
 - e) w dniu 21 grudnia 2010 roku,
 - f) w okresie od 30 marca 2012 roku do 26 maja 2012 roku,
 - g) w okresie od 30 marca 2012 roku do 26 maja 2012 roku,
 - h) w okresie od 30 marca 2012 roku do 26 maja 2012 roku,
 - i) w okresie od 30 marca 2012 roku do 26 maja 2012 roku,
 - j) w okresie od 30 marca 2012 roku do 26 maja 2012 roku,
 - k) w dniu 8 czerwca 2000 roku,
 - l) w dniu 4 sierpnia 2004 roku;

17. Sądu Rejonowego w Miechowie o sygn. II K 7/15 z dnia 20 lipca 2018 roku za przestępstwa popełnione w okresie od 20 sierpnia 2010 roku do 15 czerwca 2012 roku;

18. Sądu Rejonowego w Brzesku o sygn. II K 142/19 z dnia 3 kwietnia 2019 roku za przestępstwa popełnione w okresie od 30 września 2009 roku do grudnia 2011 roku,

19. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 317/19 z dnia 8 lipca 2019 roku za przestępstwa popełnione:

- a) w okresie od 16 lipca 2018 roku do 19 września 2018 roku,
- b) w okresie od 16 lipca 2018 roku do 19 września 2018 roku,
- c) w okresie od 16 lipca 2018 roku do 19 września 2018 roku,
- d) w okresie od 10 kwietnia 2017 roku do 26 września 2018 roku,
- e) w okresie od 1 listopada 2014 roku do 24 kwietnia 2018 roku,

20. Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej o sygn. II K 3/15 z dnia 6 grudnia 2019 roku za przestępstwa popełnione:

- a) w okresie od 1 sierpnia 2010 roku do października 2010 roku,
- b) w okresie od sierpnia 2010 roku do 1 października 2010 roku,
- c) w okresie od sierpnia 2010 roku do 1 października 2010 roku,
- d) w okresie od sierpnia 2010 roku do 1 października 2010 roku,
- e) w okresie od sierpnia 2010 roku do 1 października 2010 roku,
- f) w okresie od 1 września 2010 roku do 26 listopada 2011 roku,

21. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 1663/20 z dnia 18 listopada 2021 roku za przestępstwa popełnione:

- a) w okresie od 1 marca 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku,
- b) w okresie od 4 września 2014 roku do 30 września 2015 roku,
- c) w dniu 3 czerwca 2014 roku,
- d) w okresie od 25 sierpnia 2016 roku do 30 września 2016 roku,
- e) w okresie od 8 września 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku

22. Sądu Rejonowego w Wieliczce o sygn. II K 695/20 z dnia 19 kwietnia 2021 roku za przestępstwo popełnione w okresie od lipca 2010 roku do 3 marca 2011 roku (kara pozbawienia wolności jest wprowadzona do wykonania) na karę 1 roku i

6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, każda po 80 złotych;

23. Sądu Okręgowego w Kielcach o sygn. III K 60/19 z dnia 16 grudnia 2021 roku za przestępstwo popełnione w okresie od stycznia 2017 roku do 19 września 2017 roku (kara pozbawienia wolności jest wprowadzona do wykonania) na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

24. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 852/21 z dnia 30 marca 2022 roku za przestępstwo popełnione w okresie od 12 kwietnia 2020 roku do 21 kwietnia 2020 roku (kara pozbawienia wolności jest obecnie wykonywana) na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wobec skazanego zostały wydane następujące wyroki łączne:

1. Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie o sygn. II K 946/09/S z dnia 18 grudnia 2008 roku obejmujący skazania w sprawach II K 1126/03 SR Tarnów, II K 541/04 SR Tarnów, II K 863/04 SR Tarnów, II K 402/04 SR Tarnów, II K 1001/04 SR Tarnów, II K 201/05 SR Tarnów;

2. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 1016/14 z dnia 5 grudnia 2014 roku obejmujący skazania w sprawach II K 664/06 SR Tarnów, II K 425/11 SR Tarnów, II K 385/08 SR Tarnów, II K 425/11 SR Tarnów, VII K 807/11 SR Tarnów, II K 561/13 SR Tarnów;

3. Sądu Rejonowego w Brzesku o sygn. II K 177/19 z dnia 26 lutego 2020 roku obejmujący skazania w sprawach II K 142/19 SR Brzesko, II K 7/15 SR Miechów, II K 1016/14 SR Tarnów, II K 1221/12 SR Tarnów;

4. Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. II K 1422/20 z dnia 11 stycznia 2022 roku obejmujący skazania w sprawach II K 3/15 SR Dąbrowa Tarnowska, II K 317/19 SR Tarnów, II K 177/19 SR Brzesko, II K 1663/20 SR Tarnów (kara pozbawienia wolności jest wprowadzona do wykonania) na karę łączną 15 lat pozbawienia wolności.”

Orzekł, co następuje:

„I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 roku, a przed 24 czerwca 2020 roku), art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. orzeczone wobec R. G. wyrokami Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 30 marca 2022 roku w sprawie II K 852/21, Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 11 stycznia

2022 roku w sprawie II K 1422/20, Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 19 kwietnia 2021 roku w sprawie II K 695/20 oraz Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 16 grudnia 2021 roku w sprawie III K 60/19 kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył skazanemu karę 18 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie pozostałych skazań;

III. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. orzekł, iż w zakresie nieobjętym niniejszym wyrokiem łącznym, wyroki Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 30 marca 2022 roku w sprawie II K 852/21, Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 11 stycznia 2022 roku w sprawie II K 1422/20, Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 19 kwietnia 2021 roku w sprawie II K 695/20 oraz Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 16 grudnia 2021 roku w sprawie III K 60/19 podlegają odrębnemu wykonaniu.”

Nadto sąd ten orzekł o zaliczeniu na poczet orzeczonej w wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okresów pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Tarnowie II K 1422/20 w dniu 4 czerwca 2003 r., od 9 lutego 2008 r. do 13 czerwca 2008 r., od 27 września 2012 r. do 16 maja 2013 r., od 28 grudnia 2009 r. do 26 marca 2010 r., od 21 grudnia 2010 r. do 25 marca 2011 r., od 27 września 2018 r. do 8 listopada 2022 r. oraz kosztach postępowania.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy skazanego.

Adw. K. K., obrońca z urzędu R. G. , zaskarżył wyrok łączny w pkt I niniejszego wyroku, zarzucając mu:

„1. Rażąca niewspółmierność- surowość- orzeczonej wobec skazanego kary łącznej 18 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności poprzez niedostateczne rozważenie dyrektyw jej wymiaru z art. 85a k.k., przecenienie okoliczności obciążających w stosunku do skazanego w zakresie dotyczącym stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przy nieuwzględnieniu w sposób dostateczny okoliczności łagodzących podczas gdy skazany posiada pozytywną postawę, poprawnie się zachowuje podczas odbywania kary, zaś wymierzona kara w oparciu o zasadę asperacji jest zbliżona do skrajnej zasady kumulacji kar.”

Podnosząc ten zarzut obrońca wniósł o „wydanie wyroku łącznego w stosunku do R. G. obejmującego kary jednostkowe pozbawienia wolności, które są obecnie wykonywane jak i wynikające z prawomocnych wyroków:

1. Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 30 marca 2022 roku w sprawie II K 852/19;
2. Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 11 stycznia 2022 roku w sprawie II K 1422/20;
3. Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 19 kwietnia 2021 roku w sprawie II K 695/20;
4. Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 16 grudnia 2021 roku w sprawie III K 60/19 i wymierzenie mu kary łącznej 16 lat pozbawienia wolności.”

Drugi z obrońców, adw. K. W., zaskarżyła wyrok łączny w całości, podnosząc:

„1. Błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia a polegający na dowolnym przyjęciu, że:

a) Z uwagi na wielość czynów popełnionych przez skazanego w bardzo długim okresie czasu, oraz przesłanki natury prewencji indywidualnej niezasadne jest zastosowanie względem skazanego zasady pełnej absorpcji, a wyłącznie zasady asperacji co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia kary łącznej zaledwie o 1 rok i 6 miesięcy niższej niż suma wszystkich jar na jakie skazany został R. G.

b) Postawa skazanego, mimo korzystnej opinii Zakładu Karnego, nie daje podstaw do przyjęcia, że poddał się on resocjalizacji, a zatem brak przesłanek o charakterze osobistym, uzasadniającym premiowanie skazanego poprzez wymierzenie mu niższej niż orzeczona kary łącznej. „

Formułując taki zarzut obrońca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie wobec skazanego kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKa 25/24 Sąd Apelacyjny w Krakowie zaskarżony wyrok łączny utrzymał w mocy.

Kasację wniósł obrońca skazanego zaskarżając wyrok sądu odwoławczego w całości, wskazując na:

„1. Rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku w postaci obrazy art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 w zw. z

art. 424 § 1 pkt 2 w zw. z art. 458 k.p.k. i zaniechanie rozważenia przez Sąd Apelacyjny w Krakowie podniesionego w apelacji obrońcy z 21 listopada 2023 r. zarzutu naruszenia art. 4 § 1 k.k. i konieczności badania w procesie doboru podstawy prawnej rozstrzygnięcia ustawy względniejszej dla skazanego przy orzekaniu kary łącznej, co skutkowało pozbawieniem skazanego instancyjnej kontroli w zakresie podniesionych zarzutów w tym zarzutu naruszenia prawa materialnego, odnoszącego się do trafności zastosowanego względem niego reżimu prawnego.

2. *Rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku w postaci obrazy art. 433 § 1 w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., polegające na oddaleniu przez Sąd II Instancji wniosków dowodowych z dokumentów, zawartych na k. 57-79 akt sprawy oraz złożonych przez obrońcę podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 19 czerwca 2024 r. dokumentów w postaci zaświadczenia o stanie zdrowia ojca skazanego, rekomendacji posłów na Sejm i radnych względem osoby skazanego, podczas gdy okoliczności faktyczne wyływające z ww. dokumentów miały istotne znaczenie z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary łącznej w tym oceny celów zapobiegawczych i wychowawczych, czego konsekwencją stało się rażąco wadliwe orzeczenie w przedmiocie kary łącznej.*

3. *Rażące naruszenie przepisu postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku w postaci obrazy art. 433 § 1 -2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz w zw. z art. 7 oraz art. 410 k.p.k., polegające na nieprawidłowym przeprowadzeniu kontroli instancyjnej przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w odniesieniu do oceny zebranego w pierwszej instancji materiału dowodowego w postaci opinii o skazanym z 12 lipca 2023 r. oraz zebranych w drugiej instancji - zaświadczeń z firmy F.1 i z firmy F.2 i wyprowadzenie wadliwych wniosków w przedmiocie resocjalizacji skazanego, co rzutowało na błędną ocenę w odniesieniu do przesłanki prewencyjnej, mającej wpływ na wysokość kary łącznej.*

4. *Rażące naruszenie przepisu prawa materialnego poprzez obrazę art. 85a k.k. w brzmieniu ustawy z 20 lutego 2015 r., które mogły mieć istotny wpływ na treść wyroku i błędne jego niezastosowanie w kontekście uwzględnienia przez Sąd dyrektyw wymiaru kary łącznej w trybie wyroku łącznego na podstawie kar łącznych*

oraz kar jednostkowych, czego konsekwencją jest wymiar rażąco surowej kary łącznej 18 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.”

W związku z powyższymi uchybieniami, obrońca wniósł o „*uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie Wydział II Karny z 28 czerwca 2024 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 25/24 i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.*”

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, Prokurator Prokuratury Regionalnej w Krakowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego należało oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzuty postawione przez skarżącego w pierwszej części kasacji dotyczą bądź to nierozpoznania bądź to nieprawidłowego – w jego ocenie – rozpoznania przez sąd odwoławczy zarzutów podniesionych wcześniej w apelacji. Warto przypomnieć, że o zaistnieniu obrazy przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, albo gdy uczyni to wprowadzając w sposób formalny (odniesie się do każdego z zarzutów) ale nierzetelny, a zatem nie ustosunkuje się do tych argumentów przedstawionych w zarzutach, które w sposób konkretny wskazywały na określone uchybienie sądu pierwszej instancji. Z kolei to, czy kontrola w ramach art. 433 § 2 k.p.k. ma charakter rzetelny wynikać powinno z treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego; w tym dokumencie powinna znaleźć się argumentacja stanowiąca konkretną odpowiedź na zarzuty i wnioski apelacji (art. 457 § 3 k.p.k.). Wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej poprzez zakwalifikowanie opisanych w kasacji uchybień jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. nie może się więc ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów nieprawidłowej kontroli odwoławczej poprzez sugerowanie „nieprawidłowości” rozpoznania zarzutów zgłaszanych w apelacji.

Rzecz w tym, że podniesiony w pkt 1 kasacji zarzut nierozpoznania przez Sąd Apelacyjny w Krakowie podniesionego w apelacji obrońcy z 21 listopada 2023 r. zarzutu naruszenia art. 4 § 1 k.k. nie może być merytorycznie oceniony w

postępowaniu kasacyjnym, w sytuacji, gdy w postępowaniu odwoławczym skarżący takiego zarzutu nie postawili. Trafnie sąd odwoławczy przyjął (str. 4 uzasadnienia - po analizie treści wniesionych apelacji), że zakresem zaskarżenia skarżący objęli wyłącznie orzeczenie o karze łącznej. Jeśli bowiem wskazany w apelacjach zakres zaskarżenia wyroku łącznego pozostawał w sprzeczności z tym zakresem jaki wynikał z zarzutów (uchybień) wskazywanych w treści tych środków odwoławczych, to właściwe granice zaskarżenia należało wyznaczyć w oparciu o ustalenie, którą część orzeczenia „atakowały” uchybienia opisane w apelacjach obrońców, uwzględniając przy tym domniemania z art. 447 § 1-3 k.p.k. Trzeba przypomnieć, że dla prawidłowego ustalenia zakresu zaskarżenia konieczne jest dokonanie analizy treści całej apelacji oraz zarzutów w niej ujętych, jeżeli takowe sformułowano. Rzecz w tym, że choć zakres zaskarżenia powinien być wskazany w środku odwoławczym w jego części wstępnej, to jest on jednak elementem pochodnym, ustalany przez pryzmat podniesionego uchybienia (por. w odniesieniu do granic zaskarżenia kasacją: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2018 r., V KK 498/17).

Z zawartego na str. 5 apelacji obrońcy skazanego – adw. K. K. fragmentu ogólnikowych rozważań dotyczących kwestii stosowania art. 4 § 1 k.k., w tym także regulacji nowelizujących przepisy dotyczące orzekania w przedmiocie wyroku łącznego (art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r. poz. 396; czy art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 - Dz. U. z 2022 r. poz. 2141 t.j.), nie wynika aby wskazano uchybienia, kwestionujące reżim prawny na podstawie którego wydano wyrok łączny. Z tego wynika zatem, że sąd odwoławczy nie mógł dopuścić się naruszenia wskazanych przepisów.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów (pkt 2-3 kasacji) stwierdzić należy, że choć formalnie w kasacji wskazano na rażące naruszenie przepisów art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., to w rzeczywistości, o czym przekonuje treść wniesionej skargi, opisane tam uchybienia jedynie pozornie dopełniają wymogów stawianych

zarzutom kasacyjnym. W rzeczywistości zaś obrońca ponownie kwestionuje wymiar orzeczonej wobec skazanego kary łącznej. Analogicznie ocenić należało podniesiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego poprzez obrazę art. 85 a k.k.

Po pierwsze, przypomnienia wymaga, że w myśl art. 519 k.p.k. kasacja przysługuje stronom tylko od orzeczenia sądu odwoławczego, a więc zarzuty kasacyjne rażącego naruszenia prawa, o których mowa w art. 523 § 1 k.p.k., powinny być kierowane przeciwko rozstrzygnięciu tego sądu, a nie przeciwko pierwszoinstancyjnemu orzeczeniu. W niniejszej sprawie, sąd odwoławczy nie mógł naruszyć art. 85 a k.k. choćby z tego względu, że przepisu tego nie stosował. Orzekł jedynie o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku łącznego, a więc również rozstrzygnięcia o karze łącznej, której wymiar kształtował przecież sąd pierwszej instancji. To do orzeczenia tego ostatniego sądu zarzut kasacji w istocie jest skierowany.

Po drugie, uchybienie polegające na naruszeniu prawa materialnego sprowadza się do wadliwego zastosowania lub niezastosowania przepisu prawa, albo na błędnej wykładni prawa. Tymczasem wskazywany przez skarżącego przepis stanowi, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, co oznacza, że wymierzając karę łączną sąd kieruje się przede wszystkim dyrektywami prewencji generalnej i indywidualnej. Regulacja ta nie ma charakteru stanowczego, skoro nie zobowiązuje sądu do określonego zachowania, a pozostawia mu swobodę orzekania w zakresie kształtowania kary łącznej. W wypadku więc kwestionowania przez skarżącego wymiaru kary łącznej z uwagi na nieprawidłową ocenę dyrektyw albo okoliczności dotyczących jej wymiaru, nie można stawiać zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego, a jedynie zarzut rażącej niewspółmierności kary, co z uwagi na brzmienie art. 523 § 1 k.p.k. w postępowaniu kasacyjnym jest wykluczone.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.f.]